

Zmiana przynależności klubowej (transfer) zawodnika małoletniego w świetle przepisów Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, na przykładzie FC Barcelona

Wyrok Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu w Lozannie
z dnia 24 kwietnia 2015 r., 2014/A/3793

- 1) Statut FIFA, do którego wyraźne odniesienie zawiera Regulamin FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników (RSTP), definiuje termin „federacja” jako „związek piłkarski uznany przez FIFA, który jest członkiem FIFA, chyba że inne znaczenie wynika z kontekstu”. Federacja regionalna będąca odrębnym podmiotem, która została założona i działa w ramach krajowej struktury sportowej, nie jest członkiem FIFA, a zatem nie jest „federacją” zgodnie z warunkami Statutu FIFA. Ponadto, podstawą i uzasadnieniem RSTP jest m.in. regulowanie międzynarodowego transferu zawodników między federacjami narodowymi. Dlatego „federacją”, która powinna utrzymywać nie tylko odpowiedzialność, ale także faktyczną kontrolę, i rejestrować małoletnich zawodników zgodnie z postanowieniami RSTP, jest federacja krajowa, a nie stowarzyszona federacja regionalna.
- 2) Artykuł 19 ust. 1 RSTP co do zasady zakazuje transferów nieletnich graczy. Ponieważ tylko kluby mogą zainicjować proces transferu zawodników, kluby muszą przede wszystkim przestrzegać tego zakazu. Aby podkreślić ten punkt, w art. 19 ust. 4 RSTP wyraźnie się stwierdza, że „federacje” muszą zapewnić, aby kluby zachowywały się zgodnie z normą zawartą w tym przepisie. Pod tym względem klub nie może próbować bronić się naruszeniami przepisów popełnionymi przez krajowe i regionalne federacje. Od samego początku klub powinien zdawać sobie sprawę z tego prostego faktu, że federacje krajowe i regionalne nie mogły zarejestrować nieletnich w żaden legalny sposób w ramach RSTP. W innych sektorach prawa takie zachowanie znane jest jako „świadoma ignorancja” lub bardziej potocznie – „celowe zamykanie oczu” i może prowadzić do nałożenia odpowiedzialności prawnej za określony sposób postępowania dokonany w ramach takich okoliczności.
- 3) Tłumacz ustny, podobnie jak panel Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu w Lozannie (CAS), musi uprzywilejować interpretację, która uwzględnia różne przepisy, współistniejące w regulaminie, a jednego przepisu nie może i nie powinien tak interpretować, aby wyeliminować zakres innego (*ut regis valeat quam pereat*).

- 4) Brak obowiązku wystawienia certyfikatu transferu międzynarodowego (ITC) dla graczy poniżej 12 roku życia (art. 9 ust. 4 RSTP) nie eliminuje obowiązku przestrzegania co do zasady zakazu transferów dla nieletnich graczy (art. 19 RSTP). Zatem, zawodnicy poniżej 12 roku życia mogą zmienić przynależność klubową tylko wtedy, gdy klub wnioskujący o rejestrację udowodnił, że spełnia wymagania zawarte w art. 19 ust. 2 RSTP.
- 5) Artykuł 19 ust. 4 RSTP zobowiązuje do nałożenia sankcji także na kluby, które zawarły umowę transferu zawodnika małoletniego. Wobec wielu międzynarodowych transferów nieletnich zawodników dokonywanych bez zgody byłego klubu, interpretowanie słowa „umowa” jedynie w odniesieniu do „porozumień między klubami” stanowiłoby nieuzasadnione ograniczenie stosowania art. 19 ust. 4 RSTP do przypadków tylko „porozumień między klubami”. Interpretacja słowa „umowa” powinna być szersza i obejmować również umowy zawarte pomiędzy klubem rejestrującym a samym zawodnikiem, jego rodzicami, agentem itp.
- 6) Obowiązek zgłaszania nieletnich zawodników uczęszczających do akademii do odpowiedniej federacji przez klub w myśl art. 19 bis RSTP jest dalszym i innym obowiązkiem niż te dotyczące rejestracji zawodników. Innymi słowy, nie można uznać, że rejestrując zawodnika, klub automatycznie spełniłby również obowiązek: „zgłoszenia” graczy, którzy uczęszczają do jego akademii.
- 7) Artykuł 9 ust. 1 RSTP stanowi, że transfery międzynarodowe nie mogą odbywać się bez ITC. Zgodnie z załącznikiem 3 RSTP, to nowy klub musi wszcząć procedurę w celu uzyskania ITC, poprzez złożenie wniosku do właściwej federacji poprzez zgłoszenie przez klub za pomocą FIFA TMS. Jeśli klub nie rozpocznie procedury wydania ITC albo wydano ITC niezgodnie z tą procedurą, klub narusza art. 9 ust. 1 RSTP.
- 8) Proporcjonalność wymaga wzorca, „komparatora”. Chociaż różne testy porównawcze są istotne i rzeczywiście są stosowane w różnych porządkach prawnych, istnieją trzy punkty odniesienia wspólne dla większości porządków prawnych: waga czynu niezgodnego z prawem; moc odstraszenia sprawcy przed powtórzeniem tej samej bezprawności w przyszłości; znaczenie reguły prawa, które jest chronione.

Jan Łukaszewicz

Kancelaria Adwokacka LEX Sport

lukaszewicz.jan@autonomik.pl

ORCID: 0000-0002-8052-5864

Glosa

Wstęp

Football Club Barcelona jest jednym z najpopularniejszych klubów sportowych na świecie. Prowadzona przez ten klub szkoła piłkarska La Masia uznawana jest także za jedną z najlepszych na świecie. Szkoła powstała w roku 1979¹ i od tego czasu wykształciła wielu czołowych piłkarzy, którzy z powodzeniem robili kariery zarówno w FC Barcelona, jak i w wielu innych klubach w Europie i na świecie. Jej wychowankami byli tacy znakomici piłkarze, jak Xavi Hernandez, Andres Iniesta czy Lionel Messi, pięciokrotny zdobywca Złotej Piłki. Wszyscy trzej piłkarze znaleźli się na szczycie plebiacytu na najlepszego piłkarza roku FIFA w roku 2010².

Pozyskując młodych adeptów piłki nożnej do swojej szkoły, FC Barcelona poszukuje talentów zarówno w Hiszpanii, krajach członkowskich Unii Europejskiej, jak i poza nią. Często utalentowanych młodych piłkarzy można spotkać w krajach Ameryki Południowej, Azji lub Afryki. Wszędzie tam pracują skauci zatrudnieni przez FC Barcelona w celu wyszukiwania młodych, utalentowanych zawodników, których można namówić na szkolenie w akademii położonej w Barcelonie. Zazwyczaj namowy te nie są zbyt trudne. Rozpoznawalność FC Barcelona, jak i renoma La Masii wśród szkółek wychowujących uzdolnionych przyszłych piłkarzy jest na tyle duża, że zarówno zawodnicy, jak i ich rodzice zgadzają się opuścić rodzinny kraj, aby umożliwić swoim dzieciom rozwój pod okiem najlepszych trenerów i nauczycieli. Dzieje się tak pomimo trudności wywołanych przeprowadzką, takich jak choćby konieczność znalezienia nowego miejsca pracy czy zamieszkania dla rodziców, którzy razem z dzieckiem przenoszą się do nowego miasta, często odległego o dziesiątki tysięcy kilometrów od dotychczasowego miejsca zamieszkania.

W celu ochrony niepełnoletnich zawodników i ich rodzin przed rozłąką oraz wyrwaniem z najbliższego otoczenia, a także aby zabezpieczyć interesy podmiotów zajmujących się szkoleniem najmłodszych adeptów piłki nożnej przed odebraniem im najbardziej perspektywicznych wychowanków, Międzynarodowa Federacja Piłkarska (FIFA) tworzy mechanizmy prawne określające warunki, jakie muszą zostać spełnione, aby zawodnicy mogli zmienić przynależność klubową przed osiągnięciem pełnoletniości, w sytuacji gdy zmiana tej przynależności wiąże się również ze zmianą kraju zamieszkania takiego młodego zawodnika³.

Kluby piłkarskie od lat prześcigają się w wyszukiwaniu i pozyskiwaniu najlepszych zawodników w jak najmłodszym wieku⁴. Pozyskując tych zawodników, muszą jednak

¹ La Masia, <https://www.fcbarcelona.com/en/club/facilities/la-masia> [dostęp:13.01.2021].

² The 2010 FIFA Ballon d'Or Gala, https://en.wikipedia.org/wiki/2010_FIFA_Ballon_d%27Or [dostęp: 11.12.2020].

³ G. Cazacu, *The international legal norms regarding children football transfers*, Fiat Iustitia No. 1/2017, s. 49

⁴ S. Gardiner, R. Welch, *Nationality and protectionism in football: why are FIFA's "6+5 rule" and UEFA's "home grown player rule" on the agenda*, „Soccer & Society”, vol. 12, no. 6, November 2011, s. 776.

uważać, aby nie naruszyć właściwych przepisów ustanowionych przez FIFA. Ich naruszenie może bowiem skutkować wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przez FIFA i nałożeniem na kluby dotkliwych sankcji. Tak było w przypadku FC Barcelona, która została oskarżona o doprowadzenie do wielu nieprawidłowości w procesie pozyskiwania niepełnoletnich zawodników. Cała sprawa, wskutek złożonych przez klub odwołań, znalazła się na wokandzie Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu (CAS) w Lozannie⁵, który 24 kwietnia 2015 r. wydał wyrok o sygnaturze 2014/A/3793⁶.

Ze względu na popularność FC Barcelona i rozpoznawalność La Masii sprawa ta stała się tematem wielu artykułów prasowych i przedmiotem opracowań medialnych⁷. Stała się też precedensem przy wytaczaniu postępowań dyscyplinarnych innym klubom⁸, które również dopuściły się nieprawidłowości w procesie pozyskiwania młodych zawodników do swoich drużyn juniorskich.⁹ Ze względu na medialny wydzźwięk oraz precedensowy charakter, sprawa naruszenia Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników przez FC Barcelona zasługuje na dogłębną analizę.

Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu w Lozannie został stworzony przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski i działa od 1984 r. Trybunał ten jest uznawany za lidera w międzynarodowym rozwiązywaniu sporów sportowych i został stworzony specjalnie w celu rozwiązania spraw związanych ze sportem. Od momentu powstania, CAS zajmuje się szeroką gamą zagadnień związanych ze sportem, w tym sprawami majątkowymi i dyscyplinarnymi, dotyczącymi m.in. stosowania dopingu w sporcie, a także odwołaniami od decyzji organizacji sportowych i urzędników, podejmowanych podczas zawodów, oraz kwalifikacjami sportowców do udziału w Igrzyskach Olimpijskich¹⁰. Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu w Lozannie rozpatruje niemal 400 spraw rocznie¹¹. Zasady ustalane w wyrokach CAS zostały uznane za tzw. *lex sportiva*, czyli zestaw zasad przewodnich w międzynarodowym prawie sportowym. Rozwój i rosnąca rola CAS w międzynarodowych sporach sportowych wynikają z wielu czynników. W szcze-

⁵ R. Smith, *Barcelona will fight transfer ban*, „The Times” 4 March 2014, s. 67.

⁶ Wyrok jest dostępny pod adresem: <https://jurisprudence.tas-cas.org/Shared%20Documents/3793.pdf> [dostęp: 13.01.2021].

⁷ *Barcelona transfer ban: La Liga giants cannot sign players until 2016 after CAS reject appeal, The ban related to the 'international transfer of minors'*, „The Independent”, 30 December 2014, <https://www.independent.co.uk/sport/football/european/barcelona-transfer-ban-la-liga-giants-cannot-sign-players-until-2016-after-cas-reject-appeal-9949791.html> [dostęp 9.01.2022]; M. Głuszniewski, *Sąd ostateczny nad Barceloną. Zakaz transferów przez dwa najbliższe okna! Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu podtrzymał swoją decyzję. Duma Katalonii nie może przeprowadzać transferów*, „Przegląd Sportowy” z 30 grudnia 2014 r. <https://www.przegladsportowy.pl/pilka-nozna/ligi-zagraniczne/laliga/fc-barcelona-dostala-ostateczny-zakaz-transferow/qrd5c4s> [dostęp 9.01.2022].

⁸ M. Lawton, *Transfer ban puts Chelsea in chaos*, „Daily Mail” 2/23/2019, s. 122.

⁹ Wyrok CAS z 3 maja 2017 r., CAS 2016/A/4785 Real Madrid Club de Futbol v. FIFA (dostępny pod adresem: https://www.tas-cas.org/fileadmin/user_upload/Award_4785_FINAL_with_signature_for_publication.pdf) [dostęp: 9.01.2022].

¹⁰ D. Mahoney, *Doping appeals at the Court of Arbitration for Sport: Lessons from Essendon*, Boston College Law Review vol. 59: 1807, s. 1816.

¹¹ X. Favre-Bulle, D. Durante, *CAS arbitration proceedings: Is sports arbitration so different?*, „Journal of International Trade and Arbitration Law” 2015, vol. 4, issue 2, s. 126.

gólności CAS został wyznaczony jako wyłączny organ arbitrażowy dla sporów olimpijskich, a Światowa Agencja Antydopingowa uznała CAS za wyłączny organ arbitrażowy właściwy do rozstrzygania spraw dopingowych występujących podczas wydarzeń międzynarodowych lub z udziałem sportowców na poziomie międzynarodowym¹². Międzynarodowe federacje sportowe, na podstawie klauzul referencyjnych, przez odwołanie wskazują CAS jako organ arbitrażowy będący ostatnią instancją odwoławczą od decyzji podjętych przez właściwe organy tych federacji międzynarodowych. Jedną z federacji, które uznały właściwość CAS jako organu rozpatrującego odwołania od decyzji swoich organów, jest FIFA¹³. Na tej też zasadzie FC Barcelona mogła złożyć do CAS skargę, która zaowocowała wydaniem głosowanego wyroku. Wskazać również należy, że funkcjonowanie CAS znacząco ułatwia rozpatrywanie sporów powstałych w związku z uprawianiem i organizacją sportu¹⁴. Funkcjonuje bowiem jeden organ, który posiada kompetencje do rozstrzygania tego typu spraw, dzięki czemu nie ma konieczności angażowania organów wymiaru sprawiedliwości poszczególnych państw, co z kolei pozwala na uniknięcie rozbieżności w orzecznictwie, które mogłyby się pojawić przy stosowaniu niejednorodnych podstaw i zasad orzekania w sporach z zakresu sportu.

W niniejszej pracy głosowane orzeczenie CAS zostanie przeanalizowane w świetle właściwych przepisów krajowych oraz tych wydanych przez FIFA, które odnoszą się do ograniczeń związanych z pozyskiwaniem małoletnich zawodników, a także obowiązku rejestrowania zawodników kształconych w akademiach piłkarskich we właściwych federacjach sportowych. Celem niniejszego opracowania jest wskazanie zarówno elementów wyroku CAS, z którymi nie sposób się nie zgodzić, jak i próba polemiki z częścią tego wyroku, głównie w zakresie naruszenia art. 19 bis Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników oraz w zakresie wymieszanej klubowi kary, w których to fragmentach stanowisko CAS należy uznać za niezasadne.

Stan faktyczny

Przedmiotem głosowanego orzeczenia CAS była skarga złożona przez klub piłkarski FC Barcelona od decyzji wydanej przez Komitet Odwoławczy FIFA w sprawie zakazu przeprowadzania transferów do klubu w ramach dwóch kolejnych okresów transferowych. Komitet odwoławczy wydał w tej sprawie decyzję wskutek odwołania złożonego przez FC Barcelona od wcześniejszej decyzji komitetu dyscyplinarnego FIFA¹⁵. Wobec wyczerpania wewnątrzfederacyjnej ścieżki odwoławczej FC Barcelona wystąpiła ze skargą do CAS.

¹² E.T. Gilson, *Exploring the Court of Arbitration for Sport* [w:] „Law Library Journal” 2006, vol. 98, issue 3, p. 503–514.

¹³ Art. 58 ust. 1 statutu FIFA w wersji z 2019 r.

¹⁴ E.A. Shabalina, *The use of mediation procedure in dispute resolution processes of the UEFA Financial Control Body and the Court of Arbitration for Sport*, „Vestnik of Saint Petersburg University”, s. 73, <https://doi.org/10.21638/11701/spbu14.2018.105> [dostęp: 16.01.2022].

¹⁵ J. Oliey, *Wenger: FIFA right to hit Barca with transfer ban*, „Evening Standard” 4 April .

Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej wszczęła postępowanie dyscyplinarne przeciwko FC Barcelona w 2013 r. w związku z nieprawidłowościami w rejestracji nieletnich zawodników pozyskanych do akademii związanej z FC Barcelona – La Masii¹⁶. Postępowanie dotyczyło 31 zawodników, którzy byli pozyskiwani z państw nienależących do Unii Europejskiej. Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej stwierdziła, że FC Barcelona w nieprawidłowy sposób dokonywała rejestracji niepełnoletnich zawodników występujących w młodzieżowych drużynach klubu¹⁷. Jako że drużyny młodzieżowe FC Barcelona, których członkami byli zawodnicy, których dotyczyło postępowanie, rywalizowały jedynie w rozgrywkach organizowanych przez katalońską regionalną federację piłkarską (Federcio Catalana de Futbol – FCF), klub dokonywał rejestracji tych zawodników jedynie w federacji regionalnej¹⁸. Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej zakwestionowała ten sposób postępowania, argumentując, że rejestracja w federacji regionalnej nie jest tożsama z rejestracją zawodników w federacji członkowskiej FIFA¹⁹.

Zgodnie z prawem hiszpańskim, federacją krajową odpowiedzialną za organizację piłki nożnej w tym kraju jest Królewski Hiszpański Związek Piłki Nożnej (Real Federación Española de Fútbol – RFEF), którego członkami jest 19 związków regionalnych, w tym FCF²⁰. Hiszpański związek piłki nożnej odpowiada za organizację rozgrywek piłkarskich na szczeblu centralnym. Na szczeblu regionalnym kompetencje te, w zakresie swojej właściwości terytorialnej, posiadają związki regionalne. Małoletni zawodnicy FC Barcelona występowali w rozgrywkach organizowanych przez FCF, a więc klub założył, że wystarczające jest zarejestrowanie ich w ramach federacji katalońskiej. Z kolei FIFA uznała taką praktykę za niezgodną z art. 19 bis ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, który nakazuje klubom prowadzącym akademie piłkarskie, rejestrację pozyskiwanych do takich akademii zagranicznych zawodników (a także zawodników rejestrowanych do gry po raz pierwszy) w krajowej federacji zrzeszonej w FIFA.

Drugi zarzut FIFA wobec FC Barcelona dotyczył pozyskiwania przez klub niepełnoletnich zawodników spoza terytorium Unii Europejskiej, wbrew zakazowi wynikającemu z art. 19 ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników. Przepis ten wprowadza generalny zakaz dokonywania transferów międzynarodowych piłkarzy poniżej 18 roku życia. Wyjątki od tej zasady przewidziano w ustępie drugim tego artykułu. Zdaniem FIFA, FC Barcelona, dopuściła się naruszenia art. 19 ust. 1 w dziewięciu przypadkach. W dalszej części pracy zostaną przedstawione wyjątki od generalnego zakazu dokonywania międzynarodowych transferów niepełnoletnich zawodników. Na obecnym etapie należy jedynie zasygnalizować istnienie takiego zakazu, sformułowanie przez FIFA zarzutu jego naruszenia przez FC Barcelona oraz fakt istnienia, wskazanych w art. 19 ust. 2, wyjątków od tego zakazu.

¹⁶ N. Ashton, *Barca get transfer ban for 15 months*, „Daily Mail” 3 April 2014, s. 80.

¹⁷ Punkt 2.2 glosowanego wyroku.

¹⁸ Punkt 4.1.2 lit. e glosowanego wyroku.

¹⁹ Punkt 4.2.2 lit. f glosowanego wyroku.

²⁰ Art. 7 Statutu RFEF, https://www.rfef.es/sites/default/files/pdf/estatutos_rfef_2020.pdf [dostęp: 7.12.2020].

Oddziaływanie regulacji FIFA na kluby piłkarskie

Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej działa jako stowarzyszenie prawa szwajcarskiego²¹, a jej członkami są krajowe federacje²² zrzeszające z kolei kluby piłkarskie działające na terytorium danego państwa. W ten sposób FC Barcelona, podobnie jak inne kluby piłkarskie, jest zobowiązana do przestrzegania przepisów ustanawianych przez odpowiednie organy FIFA, która posiada kompetencję do stosowania sankcji za łamanie wynikających z nich norm. Podstawą działania FIFA w sprawie FC Barcelona były przede wszystkim: Statut FIFA, Regulamin FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników oraz Regulamin Dyscyplinary FIFA. Z pierwszego z tych dokumentów, jak wykazano powyżej, wynika kompetencja właściwych organów FIFA do podjęcia wiążącej dla klubu decyzji w tej sprawie. Regulamin FIFA ws. Statusu i Transferu zawodników reguluje zasady dokonywania transferów między klubami w tym wprowadza ograniczenia w tym zakresie. Regulamin Dyscyplinary FIFA określa organy właściwe do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, wszczynanego w momencie uprawdopodobnienia podejrzenia naruszenia przepisów FIFA przez kluby piłkarskie lub federacje krajowe, a także sankcje, jakie w efekcie uznania klubu lub federacji za winną naruszenia mogą nałożyć Komitet Dyscyplinary FIFA lub – w efekcie odwołania złożonego przez obwinionego – Komitet Odwoławczy FIFA.

Regulacje FIFA odnoszące się do międzynarodowych transferów niepełnoletnich zawodników – art. 19

Analizując Regulamin FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników obowiązujący w chwili wydawania orzeczenia będącego przedmiotem niniejszej pracy, trzeba zwrócić szczególną uwagę na dwa aspekty. W pierwszej kolejności należy skoncentrować się na jego art. 19, który wprowadza zakaz transferów zawodników poniżej 18 roku życia²³, a następnie na art. 19 bis regulujący zasady rejestracji zawodników w klubowych akademiach.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, międzynarodowy transfer piłkarza jest dopuszczalny tylko w przypadku zawodników pełnoletnich²⁴. Wyjątki od tej reguły wprowadza art. 19 ust. 2. W myśl tego przepisu transfer taki jest dopuszczalny, gdy rodzice małoletniego piłkarza przeprowadzają się do kraju, w którym klub pozyskujący ma siedzibę, o ile przeprowadzka ta nie jest związana z piłką nożną²⁵, lub gdy piłkarz zamieszkuje w odległości do 50 km od grani-

²¹ Art. 1 ust. 1 Statutu FIFA w brzmieniu od czerwca 2019 r.

²² Art. 11 ust. 1 Statutu FIFA.

²³ FIFA, *Commentary on the Regulations on the Status and Transfer of Players* wersja z 2004 r., s. 59, <https://www.thefa.com › december-2015-updates> [dostęp z 16.01.2022].

²⁴ FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players, wersja z 2019 r.

²⁵ *Ibidem*, art. 19 ust. 2 lit. a.

cy z krajem, w którym siedzibę ma klub pozyskujący, a siedziba ta zlokalizowana jest w odległości do 50 km od granicy z krajem, w którym zamieszkuje małoletni piłkarz²⁶. Całkowita maksymalna odległość między siedzibą klubu pozyskującego, a miejscem zamieszkania małoletniego piłkarza może wynosić maksymalnie 100 km.

Trzeci wyjątek przewidziany w art. 19 ust. 2 odnosi się do sytuacji pozyskiwania piłkarza w wieku 16–18 lat z krajów członkowskich Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego²⁷. Kluby mające siedzibę w tych państwach, mogą pozyskiwać zawodników z innych krajów członkowskich, jeśli zapewniają takim zawodnikom treningi piłkarskie na odpowiednim poziomie, edukację szkolną na poziomie gwarantującym zawodnikom możliwość kontynuacji edukacji w celu zdobycia wykształcenia i zawodu w przypadku niepowodzenia w rozpoczęciu profesjonalnej kariery piłkarskiej, a także opiekę i zakwaterowanie w akademiku lub u rodziny zamieszkującej w pobliżu siedziby klubu pozyskującego²⁸. Gdy spełnione zostaną te materialne przesłanki dopuszczalności transferów młodych zawodników, klub zobowiązany jest, w momencie rejestracji zawodników we właściwej federacji, przedstawić dowód spełnienia wspomnianych wyżej przesłanek materialnych. W przypadku spełnienia przesłanek materialnych, jak i przesłanki formalnej w postaci dokonania rejestracji, zawodnik jest uprawniony do występowania w rozgrywkach młodzieżowych, w których występuje drużyna prowadzona przez klub pozyskujący²⁹.

Postępowanie prowadzone przez CAS w głosowanej sprawie dotyczyło zarówno nieprawidłowości w rejestracji zawodników w akademii FC Barcelona, jak i naruszenia przez ten klub art. 19 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników. W zakresie, w jakim Komitet Dyscyplinarny FIFA, Komitet Odwoławczy FIFA, a następnie CAS uznały FC Barcelona winną naruszenia – przewidzianego w tym przepisie – zakazu dokonywania transferu niepełnoletnich zawodników, należy zgodzić się z CAS i właściwymi organami FIFA. Polemizować można natomiast z sankcją zastosowaną przez organy dyscyplinarne FIFA, która została utrzymana w głosowanym wyroku CAS.

Dokonując transferów zawodników zagranicznych, FC Barcelona zapewniała im odpowiednie warunki do treningu sportowego, edukacji oraz zakwaterowanie w burisie La Masii. Wraz z zawodnikiem do Barcelony przeprowadzała się również jego rodzina. Przeprowadzka ta nie spełniała warunku „przeprowadzki niezwiązanej z uprawianiem piłki nożnej”, przewidzianego w art. 19 ust. 2 lit. a Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników. Była ona bowiem organizowana przez klub, który pomagał zadomowić się rodzinie niepełnoletniego zawodnika w nowym miejscu zamieszkania³⁰. Celem tej przeprowadzki było umożliwienie klubowi pozyskania tego niepełnoletniego zawodnika. Celem przepisów FIFA, odnoszących się do zakazu dokonywania transferów międzynarodowych niepełnoletnich zawodników, jest ochrona interesów

²⁶ *Ibidem*, art. 19 ust. 2 lit. c.

²⁷ *Ibidem*, art. 19 ust. 2 lit. b.

²⁸ *Ibidem*, s. 59.

²⁹ *Ibidem*, art. 19 ust. 2 lit. b pkt 1–4.

³⁰ C. Lambo, *FIFA transfer regulations and UEFA player eligibility rules: major changes in European football and the negative effect on minors*, „Emory International Law Review” 2011, vol. 25, s. 539.

tych zawodników. Klub z Barcelony zapewniał zawodnikowi odpowiednie warunki do rozwoju sportowego oraz pozasportowego, a także dbała o stworzenie młodemu zawodnikowi przyjaznego środowiska do życia, nie zmuszając go do rozstania z rodziną, która mogła przenieść się do Barcelony i podjąć tam pracę. Naruszał więc art. 19 ust. 2 lit. a RSTP, jednak równocześnie realizował częściowo cel tego przepisu – nie rozrywał więzi pomiędzy młodym zawodnikiem, a jego rodziną. W takich okolicznościach wymierzenie FC Barcelona kary zakazu dokonywania transferów zawodników do klubu w dwóch kolejnych okresach transferowych, uznać należy za niewspółmierne.

W tym zakresie należy zgodzić się ze stanowiskiem FC Barcelona prezentowanym w postępowaniu przed organami FIFA oraz w postępowaniu prowadzonym przez CAS³¹. Zarówno organy dyscyplinarne FIFA, jak i CAS dysponowały innymi karami dyscyplinarnymi, których wymierzenie lepiej odpowiadałoby przewinieniu i stopniowi zawinienia ze strony klubu. Można wśród nich wymienić: ostrzeżenie, naganę, grzywnę, zwrot nagród, pozbawienie tytułu³², rozegranie meczu bez widzów, rozegranie meczu z ograniczoną liczbą widzów, rozegranie meczu na neutralnym stadionie, zakaz gry na określonym stadionie, anulowanie wyniku meczu, odebranie punktów w tabeli rozgrywek, relegacja na niższy poziom rozgrywkowy, wykluczenie z bieżących lub przyszłych rozgrywek, przepadek mienia, ponowne rozegranie meczu czy wdrożenie planu zapobiegawczego³³. Jak wynika z powyższego, organy dyscyplinarne FIFA oraz CAS dysponowały szerokim wachlarzem sankcji, które lepiej niż nałożony zakaz transferowy odzwierciedlałyby wagę przewinień popełnionych przez FC Barcelona.

Regulacje FIFA odnoszące się do rejestracji zawodników w akademiach prowadzonych przez kluby piłkarskie – art. 19 bis

Zgodnie z art. 19 bis ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, klub, który prowadzi akademię piłkarską związaną z klubem prawnie, finansowo, lub faktycznie, ma obowiązek zgłosić do federacji, na terenie której działa akademia, wszystkich niepełnoletnich zawodników uczęszczających do akademii³⁴. Zgodnie z art. 19 bis ust. 6 regulaminu obowiązek ten dotyczy również zawodników będących obywatelami państw obcych, a występujących w drużynach juniorskich danej akademii.

Zgodnie z art. 19 bis ust. 3 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, federacje są zobowiązane prowadzić rejestr zawodników występujących w akademiach zlokalizowanych na terenie działania danej federacji. O naruszenie tego przepisu oskarżone zostało RFEF, gdyż FIFA uznała, że federacja hiszpańska nie prowadziła

³¹ Pkt 4.1.2 lit. h glosowanego wyroku; zob. też *Barcelona fail to have transfer ban lifted*, „The Times”, 31 December 2014, s. 63.

³² Art. 6 ust. 1 Regulaminu Dyscyplinarnego FIFA.

³³ Art. 6 ust. 3 Regulaminu Dyscyplinarnego FIFA.

³⁴ Art. 19 bis ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników.

centralnego rejestru zawodników występujących w akademiach piłkarskich, którzy rywalizowali w rozgrywkach prowadzonych przez federacje regionalne, w tym przez FCF.

Artykuł 19 bis ust. 5 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników uprawnia Komitet Dyscyplinarny FIFA do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko klubom i federacjom, które naruszają postanowienia tego artykułu.

Zgodnie z definicją federacji zawartą w statucie FIFA, federacją jest związek piłkarski uznawany przez FIFA, będący członkiem FIFA³⁵. Ponadto, art. 11 ust. 1 statutu FIFA wskazuje, że do FIFA z każdego kraju może należeć tylko jedna federacja odpowiedzialna za organizację współzawodnictwa w piłce nożnej w danym kraju (wyjątek stanowi Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej). W dalszej części statut FIFA wskazuje, że każda federacja krajowa może być indywidualnie zorganizowana wewnętrznie na podstawie regulacji krajowego prawa powszechnie obowiązującego oraz własnych regulacji wewnętrznych. Na tej też podstawie uznano, że FC Barcelona nie dokonała rejestracji zawodników trenujących w La Masii we właściwej federacji. Katalońska regionalna federacja piłkarska nie jest bowiem federacją członkowską FIFA, więc zdaniem FIFA, nie może być uznana za federację, o której mowa w art. 19 bis ust. 1 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników³⁶.

Stanowisko to podzielił CAS w głosowanym wyroku. Uwzględniając jednak uprawnienie państw i federacji krajowych do samodzielnego określenia swojej organizacji wewnętrznej, stanowisko FIFA i CAS należy uznać za błędne. Hiszpańskie prawo krajowe wskazuje bowiem, że za organizację rozgrywek na szczeblach niższych niż centralny odpowiadają właściwe terytorialnie federacje regionalne. Uprawnienie to wykonują z umocowania i w imieniu RFEF. Nadanie federacjom regionalnym uprawnień RFEF w zakresie rozgrywek na szczeblu regionalnym wynika zarówno z konieczności stworzenia odpowiednio hierarchicznej struktury, która pozwoli na odpowiednią bliskość organów prowadzących rozgrywkę z ich uczestnikami, jak również z federacyjnego charakteru Królestwa Hiszpanii, gdzie zarządzanie sprawami lokalnymi znajduje się w gestii wspólnot autonomicznych³⁷, w tym Katalonii³⁸, na terenie której siedzibę mają FC Barcelona i La Masia.

Regulacje krajowe – zależności między RFEF a FCF

Poza regulacjami FIFA sytuację prawną dotyczącą transferów i rejestracji zawodników w klubach regulują przepisy federacji krajowych (w przypadku FC Barcelona będą to RFEF i FCF) oraz wewnątrzrajowe przepisy prawa powszechnie obowiązującego, odnoszące się do organizacji rozgrywek piłkarskich – w przypadku FC Barcelona

³⁵ Statut FIFA, definicje, pkt 2.

³⁶ Pkt 4.2.2 lit. e Statutu FIFA.

³⁷ Art. 2 konstytucji Hiszpanii w zw. z art. 137 konstytucji Hiszpanii.

³⁸ Art. 1 statutu Katalonii w zw. z art. 137 konstytucji Hiszpanii.

w Hiszpanii. Hiszpańska ustawa o sporcie³⁹ stanowi, że za organizację współzawodnicstwa w sportach na terytorium Hiszpanii odpowiadają właściwe federacje krajowe we współpracy z właściwymi terytorialnie federacjami wspólnot autonomicznych⁴⁰.

Na wstępie rozważań odnoszących się do zależności między RFEF a FCF należy zaznaczyć, że FCF jest federacją autonomiczną, stowarzyszoną z RFEF, prowadzącą działalność na terytorium Katalonii⁴¹. Z faktu zintegrowania wynika delegacja części kompetencji RFEF w zakresie organizacji rywalizacji w piłce nożnej przez RFEF na rzecz FCF. Delegacja ta obejmuje m.in. uprawnienie FCF do reprezentowania organów RFEF w zakresie funkcjonalnym stosownie do właściwości terytorialnej federacji wspólnoty autonomicznej⁴² oraz kontrolę, kierownictwo i rozwój współzawodnictwa w piłce nożnej⁴³, a także uprawnienie do sprawowania bezpośredniej zwierzchniej władzy nad klubami i wszystkimi członkami stowarzyszonymi w danej federacji autonomicznej⁴⁴.

Obowiązek rejestracji dotyczy zarówno klubu, jak i w następnej kolejności, poszczególnych zawodników. Aby bowiem wziąć udział w oficjalnych zawodach, kluby muszą najpierw zarejestrować się w odpowiedniej federacji odpowiedzialnej za organizację współzawodnictwa w danym sporcie. Rejestracji należy dokonać za pośrednictwem federacji autonomicznych pod warunkiem ich zintegrowania z federacją krajową⁴⁵. Aby móc uczestniczyć w oficjalnych zawodach na szczeblu krajowym lub międzynarodowym, kluby muszą dostosować swój statut do warunków wynikających z Ustawy. Rejestracja w federacji autonomicznej skutkuje również rejestracją w federacji krajowej⁴⁶.

Zgodnie z postanowieniami Ustawy, aby wziąć udział w jakichkolwiek oficjalnych zawodach sportowych, „konieczne będzie posiadanie autonomicznej licencji sportowej, która zostanie wydana przez federacje autonomiczne zintegrowane z właściwą federacją krajową. Licencja będzie obowiązywać na poziomie krajowym i regionalnym od momentu zarejestrowania jej w rejestrze autonomicznej federacji sportowej”⁴⁷. Zgodnie z Ustawą, jedynie w przypadku, gdy dany zawodnik miałby występować na poziomie międzynarodowym, wymagana byłaby jego rejestracja bezpośrednio w federacji krajowej. Jak jednak wskazano powyżej, zawodnicy, których dotyczyły zarzuty sformułowane przez Komitet Dyscyplinarny FIFA, występowali jedynie w zawodach, za organizację których odpowiadała federacja katalońska.

Wobec powyższego, należy wskazać, że stanowisko FIFA jakoby FC Barcelona, rejestrując swoich niepełnoletnich zawodników jedynie w FCF, a nie bezpośrednio w RFEF, naruszała postanowienia Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, jest

³⁹ Ley 10/1990, de 15 de octubre, del Deporte (BOE-A-1990-25037), <https://www.boe.es/buscar/pdf/1990/BOE-A-1990-25037-consolidado.pdf> [dostęp: 7.12.2020]; dalej: Ustawa.

⁴⁰ Art. 30 ust. 1 Ustawy.

⁴¹ Art. 7 pkt 9 Statutu RFEF.

⁴² Art. 13 ust. 1 lit. a Statutu RFEF.

⁴³ Art. 13 ust. 1 lit. c Statutu RFEF.

⁴⁴ Art. 13 ust. 1 lit. d Statutu RFEF.

⁴⁵ Art. 15 ust. 3 Statutu RFEF.

⁴⁶ Art. 15 ust. 4 Statutu RFEF.

⁴⁷ Art. 32 ust. 4 Statutu RFEF.

nietrafne. FCF w zakresie rejestracji zawodników wykonuje uprawnienia przysługujące w tym zakresie RFEF ze skutkiem rejestracji tych zawodników w RFEF. Kompetencja FCF w tym zakresie wynika zarówno ze statutu RFEF, jak i – a może przede wszystkim – z przepisów prawa powszechnie obowiązującego, do których podmioty funkcjonujące na terytorium Hiszpanii mają obowiązek się dostosować.

Nie można również zgodzić się z zarzutem organów dyscyplinarnych FIFA, wymierzonym przeciwko RFEF. Zdaniem FIFA, RFEF miała obowiązek prowadzenia rejestru zawodników występujących we wszystkich drużynach młodzieżowych funkcjonujących w Hiszpanii. Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej nie do końca trafnie wywiodła ten obowiązek z normy zawartej w art. 19 bis Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników. Jak wskazano powyżej, z przepisu tego wynika ciążący na klubach obowiązek dokonania rejestracji członków swoich drużyn młodzieżowych we właściwej federacji. Jako że federacje krajowe mają prawo samodzielnie ustalać swoją organizację wewnętrzną, za zgodną z regulacjami FIFA należy uznać hiszpańską konstrukcję, w której część kompetencji federacji ogólnokrajowej wykonują federacje regionalne, nawet jeśli zgodnie z regulacjami światowej federacji piłki nożnej obowiązki te ciążyą na federacjach członkowskich FIFA, którymi są co do zasady federacje ogólnokrajowe.

Ciążący na RFEF obowiązek prowadzenia rejestrów zawierających dane wszystkich zawodników występujących we wszystkich drużynach piłkarskich rywalizujących na terytorium Królestwa Hiszpanii wynika natomiast bezpośrednio z art. 32 ust. 4 Ustawy. Niedochowanie tego obowiązku nie może jednak stanowić przedmiotu postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez organy FIFA. Naruszenie tego przepisu nie jest bowiem naruszeniem przepisów wewnętrznych FIFA, które mogłoby skutkować wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przez odpowiednie organy Międzynarodowej Federacji Piłki Nożnej. W tym zakresie nie można również zgodzić się z decyzją CAS, który w głosowanym wyroku utrzymał również karę finansową nałożoną na RFEF przez Komitet Odwoławczy FIFA⁴⁸.

Wskazać również należy, że na skutek działań FIFA, młodzi zawodnicy zostali pozbawieni prawa do udziału w rozgrywkach, w których występowali przed wszczęciem postępowania przez FIFA. Zawodnicy ci przybyli do Hiszpanii zgodnie z postanowieniami prawa krajowego i uczestniczyli w rozgrywkach zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów prawa hiszpańskiego. Uniemożliwienie im udziału w rozgrywkach uznali za sprzeczne z prawem krajowym i wystąpili na drogę sądową domagając się dopuszczenia do udziału w rozgrywkach.⁴⁹ Wskazuje to na to, że jakkolwiek regulacje krajowe były niezgodne z postanowieniami regulaminu FIFA, to postępowanie FC Barcelona, FCF i RFEF było zgodne z normami prawa krajowego. W przypadku kolizji normy prawa

⁴⁸ *Barca lose transfer ban fight*, „Evening Standard” 20 August 2014, s. 53.

⁴⁹ *The thousands of innocent young players caught up in Fifa red tape*, „The Times” 2 November 2015, s. 16–17.

powszechnie obowiązującego mają pierwszeństwo przed normami pochodzącymi od podmiotów prywatnych⁵⁰, a za takie należy uznać regulacje FIFA.⁵¹

Zakończenie

Podsumowując, należy wskazać, że nadrzędnym celem regulacji FIFA odnoszących się do ograniczeń przy dokonywaniu transferów nieletnich zawodników do klubów piłkarskich jest ochrona interesów tych zawodników i ich rodzin, w tym m.in. umożliwienie młodym piłkarzom dojrzewania w dobrze znanym im otoczeniu, z którego nie powinni być przedwcześnie wyrzynani. Pobocznym celem pozostaje również ochrona interesów klubów szkolących młodych utalentowanych zawodników. Kluby te na pewnym etapie kariery tych zawodników mogłyby osiągnąć materialny zysk stanowiący dla tych klubów wynagrodzenie za wysiłek związany ze szkoleniem takich zawodników oraz dodatkowy przyływ środków, które mogłyby zostać zainwestowane w rozwój takich szkółek piłkarskich. Szkołki te mogłyby wyszukiwać nowych lokalnych utalentowanych piłkarzy i umożliwić im zdobycie umiejętności, które pozwoliłyby im w przyszłości zrobić dużą karierę w profesjonalnej piłce nożnej. Trzecim celem tych przepisów FIFA jest więc dbanie o rozwój całej dyscypliny sportu, jaką jest piłka nożna.

Stosując omawiane wyżej przepisy Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, organy międzynarodowej federacji piłkarskiej powinny w pierwszej kolejności skorzystać z wykładni celowościowej. Nakładając kary na kluby dokonujące transferów nieletnich zawodników, Komitet Dyscyplinarny FIFA powinien badać nie tylko, czy doszło do złamania literalnej normy wynikającej z art. 19 Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, ale też czy naruszenie tego przepisu stanowi naruszenie interesów samego zawodnika, jego rodziny oraz szkoły, w której dotychczas trenował.

W tym kontekście kara zakazu dokonywania transferów do klubu w dwóch kolejnych okresach transferowych nałożona na FC Barcelona najpierw przez organy dyscyplinarne FIFA, a następnie utrzymana w mocy przez CAS, wydaje się niewspółmierna do popełnionych naruszeń. Jak wynika z przeprowadzonej analizy, organy dyscyplinarne FIFA oraz CAS dysponowały szerokim wachlarzem sankcji, który lepiej odzwierciedlałby przewinienie klubu. Jedynym uzasadnieniem tak surowych restrykcji nałożonych na klub wydaje się prewencja ogólna odnosząca się do innych klubów, które podobnie jak „Duma Katalonii”⁵², chciałyby pozyskiwać i pozyskują utalentowanych nieletnich zawodników z całego świata.

Skutki indywidualne tak zastosowanych przepisów Regulaminu Dyscyplinarnego FIFA w związku z przepisami Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników

⁵⁰ A. Biłgorajski, *Źródła Prawa*, [w:] *Polskie prawo konstytucyjne na tle porównawczym*, red. R.M. Małajny, Warszawa 2013, s. 35.

⁵¹ J. Jabłońska-Bonca, *Korporacyjne regulacje pozaprawne, a systemowość prawa. Zarys problemów*, „Acta Universitatis Wratislaviensis” 2016, nr 3718, „Przegląd Prawa i Administracji CIV”, s. 117.

⁵² Przydomek FC Barcelona.

należy jednak uznać za zbyt restrykcyjne, zbyt daleko idące. Zakaz dokonywania transferów do klubu wpłynął bowiem realnie na poziom sportowy drużyn prowadzonych przez FC Barcelona oraz na poziom finansów klubu⁵³. Nie mogąc pozyskiwać nowych zawodników, klub powstrzymywał się również przed ich sprzedażą, co realnie wpłynęło na poziom jego dochodów z tego tytułu w sezonie 2015/2016, kiedy po uprawomocnieniu się orzeczenia CAS, obowiązywał zakaz transferowy. Tak surowe kary były nakładane również na inne kluby piłkarskie⁵⁴. Takie decyzje FIFA, podobnie jak w przypadku FC Barcelona, należy uznać za nieuzasadnione⁵⁵.

Za niesłuszne należy uznać również obciążenie karą finansową RFEF. Obowiązki, jakie chciała od federacji hiszpańskiej wyegzekwować FIFA nie ciążyą na niej z mocy przepisów federacji piłkarskiej, a jedynie z mocy prawa krajowego. W jego zakresie ani FIFA, ani CAS nie posiadają jurysdykcji, a więc nie mogą nakładać kar na kluby i federacje za ich nieprzestrzeganie. Za weryfikację przestrzegania tych przepisów odpowiadają właściwe organy Królestwa Hiszpanii. Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej mogłaby więc jedynie złożyć zawiadomienie o możliwości lub podejrzeniu ich naruszenia w hiszpańskiej prokuraturze lub właściwym organie sprawującym nadzór nad RFEF.

Reasumując, większość wniosków zawartych w wyroku CAS z dnia 24 kwietnia 2015 r., CAS 2014/A/3793 należy uznać za niesłuszne, a zasądzone kary częściowo za niezasadne czy wręcz nieuprawnione: kara finansowa nałożona na RFEF – lub niewspółmierne do udowodnionych naruszeń: kara nałożona na FC Barcelona. Z perspektywy czasu można jednak jedynie wyrazić nadzieję, że rozpatrując w przyszłości podobne stany faktyczne organy dyscyplinarne FIFA, lub CAS (jeśli ten zostanie zaangażowany) w inny sposób zastosują właściwe przepisy i jeśli uznają za stosowne nałożenie jakiegokolwiek kary na obwinione podmioty, to wybiorą środki reakcji lepiej dostosowane do poziomu naruszenia i celu omawianych przepisów, niż miało to miejsce w przypadku FC Barcelona i RFEF.

Literatura

Ashton N., *Barca get transfer ban for 15 months*, „Daily Mail” 3 April 2014.

Barcelona transfer ban: La Liga giants cannot sign players until 2016 after CAS reject appeal, The ban related to the 'international transfer of minors', „The Independent” 30 December 2014.

Cazacu G., *The international legal norms regarding children football transfers*, „Fiat Iustitia” 2017, no. 1.

Crefton A., *Blues fury after FIFA refuses to delay ban*, „Daily Mail” 9 March 2019

Favre-Bulle X., Durante D., *CAS arbitration proceedings: Is sports arbitration so different?*, „Journal of International Trade and Arbitration Law” 2015, vol. 4, issue 2.

FIFA, *Commentary on the Regulations on the Status and Transfer of Players*, wersja z 2004 r., s. 59, <https://www.thefa.com › december-2015-updates> [dostęp: 16.01.2022].

⁵³ G. Morcotti, *Barcelona suffer for not rotating their strike stars*, „The Times” 18 April 2016, s. 18.

⁵⁴ M. Lawton, J. Gaughan, *City face shock transfer ban for two windows*, „Daily Mail” 17 April 2018, s. 81.

⁵⁵ A. Crefton, *Blues fury after FIFA refuses to delay ban*, „Daily Mail” 9 May 2019, s. 123.

- Gardiner S., Welch R., *Nationality and protectionism in football: why are FIFA's "6+5 rule" and UEFA's "home grown player rule" on the agenda*, „Soccer & Society” 2011 vol. 12, no. 6.
- Gilson E.T., *Exploring the Court of Arbitration for Sport* [w:] „Law Library Journal” 2006, vol. 98.
- Głuszniński M., *Sąd ostateczny nad Barceloną. Zakaz transferów przez dwa najbliższe okna! Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu podtrzymał swoją decyzję. Duma Katalonii nie może przeprowadzić transferów*, „Przegląd Sportowy” z 30 grudnia 2014 r.
- Lambo C., *FIFA transfer regulations and UEFA player eligibility rules: major changes in European football and the negative effect on minors*, „Emory International Law Review” 2011, vol. 25.
- Lawton M., Gaughan J., *City face shock transfer ban for two windows*, „Daily Mail” 17 April 2018.
- Lawton M., *Transfer ban puts Chelsea in chaos*, „Daily Mail” 23 February 2019.
- Mahoney D., *Doping appeals at the Court of Arbitration for Sport: Lessons from Essendon*, „Boston College Law Review”, vol. 59: 1807.
- Morcotti G., *Barcelona suffer for not rotating their strike stars*, „The Times” 18 April 2016.
- Oliey J., *Wenger: FIFA right to hit Barca with transfer ban*, „Evening Standard” 4 April .
- Shabalina E.A., *The use of mediation procedure in dispute resolution processes of the UEFA Financial Control Body and the Court of Arbitration for Sport*, „Vestnik of Saint Petersburg University Law”, s. 73, <https://doi.org/10.21638/11701/spbu14.2018.105> [dostęp: 16.01.2022].
- Smith R., *Barcelona will fight transfer ban*, „The Times” 3 April 2014.

Streszczenie

Jan Łukaszewicz

Zmiana przynależności klubowej (transfer) zawodnika małoletniego w świetle przepisów Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników, na przykładzie FC Barcelona

Praca stanowi głos krytyczny do wyroku Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu w Lozannie z dnia 24 kwietnia 2015 w sprawie 2014/A/3793. Postępowanie to zostało zainicjowane przez złożenie przez FC Barcelona odwołania od decyzji wydanej przez Komitet Odwoławczy FIFA. W decyzji tej organy dyscyplinarne FIFA nałożyły na FC Barcelona karę za naruszenie postanowień Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników przy transferach niepełnoletnich zawodników spoza terytorium Unii Europejskiej oraz przy rejestracji zawodników szkolonych w La Masii do rozgrywek w barwach FC Barcelona. W pracy przeprowadzono analizę wyroku CAS w kontekście obowiązujących w chwili jego wydania regulacji autorstwa FIFA oraz norm prawa hiszpańskiego. W niniejszym opracowaniu zastosowano metodę porównawczą w zakresie zgodności prawa krajowego z normami pochodzenia federacyjnego, a także dokonano analizy wyroku wraz z zastosowanymi przez Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu w Lozannie sankcjami z wykorzystaniem wykładni celowościowej postanowień Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników. Zwrócono również uwagę na znaczenie arbitrażu jako metody rozwiązywania sporów sportowych oraz na znaczenie tzw. prawa sportowego jako rozwijającej się dziedziny prawa, stanowiącej również przedmiot badań naukowych. Ze względu na precedensowy charakter wyroku Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu w Lozannie w sprawie 2014/A/3793, sporządzenie glosy krytycznej tego orzeczenia może stanowić punkt wyjścia do dyskusji nad właściwym kierunkiem wykładni przepisów Regulaminu FIFA ws. Statusu i Transferu Zawodników oraz stosowa-

niem sankcji przy ewentualnych przyszłych naruszeniach jego postanowień przez inne kluby piłkarskie.

Słowa kluczowe: CAS, FC Barcelona, zakaz transferowy FC Barcelona, zakaz transferowy, 2014/A/3793, Regulamin ws. Statusu i Transferu Zawodników, art. 19, art. 19 bis, transfer zawodników niepełnoletnich, transfer piłkarzy niepełnoletnich, piłkarz niepełnoletni, prawo sportowe, RFEF, FIFA.

Summary

Jan Łukaszewicz

Changing the Club Affiliation (Transfer) of a Minor Player in the Light of the FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players on the Example of FC Barcelona

The commentary provides a critical assessment of the judgment of the Court of Arbitration for Sport in Lausanne of 24 April 2015 in the case No 2014 / A / 3793. This proceeding was initiated by FC Barcelona's appeal against the decision of the FIFA Appeal Committee. In this decision, the FIFA disciplinary authorities imposed a penalty on FC Barcelona for violating the provisions of the FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players in the case of transfers of underage players from outside the territory of the European Union and the registration of players trained in La Masia to play in the colours of FC Barcelona. The commentary analyses the CAS judgment in the context of FIFA regulations and the norms of Spanish law in force at the time of its issuance. The Author used a comparative method in order to compare the compliance of national law with federal standards, and the judgment was analysed along with sanctions imposed by the Arbitration Tribunal for Sport in Lausanne, applying a purposeful interpretation of the provisions of FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players. The paper also highlights the importance of arbitration as a method of resolving sports disputes and the importance of the so-called "sports law" as an emerging field of law that is also subject to scientific research. Due to the precedent nature of the judgment of the Court of Arbitration for Sport in Lausanne in the case No 2014/A/3793, the critical commentary to this judgment may be a starting point for a discussion on the appropriate interpretation of the provisions of the FIFA Regulations on the Status and Transfer of Players and the application of sanctions in the event of possible future violations of its provisions by other football clubs.

Keywords: CAS; FC Barcelona; FC Barcelona transfer ban; transfer ban; 2014/A/3793; Regulations on the Status and Transfer of Players art. 19, art. 19 bis; transfer of minors; minor football player; sports law; RFEF; FIFA.